

Бѣхъ слушалъ вече твърде много
за твойтъ луди вѣтрове.
за твойта безсърдечна строгость,
мъгли и зимни студове.

Но днесъ по улицитѣ скитамъ
и вече всичко, всичко знамъ.
Вървя и никой не попитва
отгде съмъ и защо съмъ самъ.

Предъ моя погледъ кротко пада
снѣгътъ надъ всички свѣтлини,
и съ нагълъ смѣхъ ме отминаватъ
потънали въвъ грѣхъ жени.

Кжде да диря топла стая,
азъ нѣмамъ близъкъ, нито братъ!
Автомобили и трамваи
фучатъ изъ тоя весель градъ.

Азъ знамъ: едно ме тукъ спасява,
то е душата на поетъ,
която въ мене засиява
и азъ забравямъ тоя свѣтъ.

Тя ми подсказва, че въ полята,
далечъ, отгдето азъ дойдохъ,
подъ тоя снѣгъ кълни въ земята
единъ животъ широкъ и новъ.